# Mijn muzikale carrière

Als kind wilde ik graag viool spelen, dus ging ik naar de muziekschool in mijn geboortedorp. Maar eerst moest ik blokfluit leren spelen.

Dat werd geen doorslaand succes. Buiten voetballen was leuker dan oefenen op de blokfluit.

Bij de eerste uitvoering kreeg ik van de lerares een bijzondere opdracht. Mijn blokfluit mocht ik thuislaten. Bij aanvang van het concert mocht ik één keer op de triangel slaan en bij het begin van de pauze nog eens.

Na de pauze bedankte ik voor deze muzikale eer. Op de fiets naar huis besefte ik dat mijn muzikale carrière al was geknakt. Van vioolspelen is het nooit gekomen.

Toch is muziek maken nooit verdwenen. Net als mijn vader en opa trommel ik graag met mijn vingers op tafel. Dat gebeurt onbewust en niet altijd tot vreugde van mijn familieleden. Het zit blijkbaar in de genen, want ook mijn zoons hebben er last van.

In mijn studietijd stond er in ons studentenhuis een drumstel. Ik vond het heerlijk om daar achter te zitten en me uit te leven. Het maakte in ieder geval veel lawaai.

En nu, vele jaren later, krijgt mijn muzikale loopbaan toch een vervolg.

Onlangs bezocht ik als wethouder cultuur onze muziekverenigingen. Oostzaan kent met Concordia, Crescendo en Excelsior drie muziekverenigingen waar jong en oud op eigen niveau samen muziek kunnen maken. Prachtig dat ons dorp die mogelijkheden heeft!

Tijdens die bezoeken werd mijn oude liefde voor het drumstel opnieuw aangewakkerd. En inmiddels ben ik begonnen met drumlessen.

Wie weet wat dat oplevert. Misschien schuilt er toch een drummer in mij, al hoef ik mij niet te meten met Ginger Baker van Cream.

Wat ik in ieder geval weer heb ontdekt, is dat je nooit te oud bent om aan iets nieuws te beginnen.

Maar de triangel, die laat ik voorlopig liever liggen.